

ประเมินผลการพิมพ์ดีดจับเวลา อย่างเป็นปรนัย

โดย สมบูรณ์ แซ่เจ็ง
วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี

ครูพิมพ์ดีดหลายท่านคงจะพอทราบความหมายของคำว่าปรนัยมาบ้างแล้วจากวิชาการวัดผลในสมัยที่ยังเป็นนักศึกษาครู แต่ถึงอย่างไรก็จะขอทบทวนอีกสักครั้งว่า "ปรนัย" นั้นเป็นลักษณะของข้อทดสอบใด ๆ ก็ตามที่ประกอบด้วยคุณสมบัติ 3 ประการ ตามที่อาจารย์ ดร.ชวาล แพร่ตุลได้กล่าวไว้ คือ...

1. มีความแจ่มชัดในความหมายของคำถาม
2. มีความแจ่มชัดในวิธีตรวจ หรือ มาตรฐานการให้คะแนน
3. มีความแจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนนนั้นๆ

ก็ต้องขอถือโอกาสขยายความให้กระจ่างในที่นี้เลยว่า ถ้าคำถามในข้อทดสอบนั้น เมื่อนักเรียนอ่านแล้วรู้สึกเลอะเพราะตีความหมายของคำถามไปได้หลายทาง ไม่ทราบว่าโจทย์ต้องการอะไรกันแน่ ข้อทดสอบชนิดนี้ก็ถือว่าไม่มีความเป็น "ปรนัย" แต่ในการทดสอบพิมพ์ดีดจับเวลาปัญหานี้คงจะไม่ค่อยได้ปรากฏนัก เพราะนักเรียนก็ย่อมทราบว่าโจทย์ที่ให้มาเป็นข้อความสำหรับพิมพ์จับเวลา ฉะนั้นแนวการตอบก็คือการพิมพ์ตามโจทย์ให้เร็วและแม่นยำที่สุดเท่านั้นเอง

ข้อทดสอบที่เป็นปรนัยจะต้องอยู่ในกฎที่ว่า **ใครก็ได้ ก็คนก็ได้ เมื่อไรก็ได้ เมื่อมาตรวจข้อทดสอบนั้นแล้วจะได้คะแนนตรงกันทุกครั้งไป** ฉะนั้นไม่ว่าจะเอาผลงานที่นักเรียนพิมพ์ได้ ไปให้ครูผู้สอนพิมพ์ดีดคนใดตรวจก็แล้วแต่ จะต้องได้จำนวนคำสุทธิต่อกันเสมอ ไม่ว่าจะตรวจสักกี่ครั้งหรือกี่คนก็ตาม แต่สำหรับการพิมพ์ดีดภาษาไทยกำลังประสบปัญหาของความไม่เป็นปรนัยในเรื่องนี้อยู่ ถ้าท่านลองเอาผลงานจับเวลาของนักเรียนคนหนึ่งไปให้ครูพิมพ์ดีดหลายคนลองตรวจดูจำนวนคำสุทธิที่ได้อาจจะไม่เท่ากัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าครูพิมพ์ดีดของเราแต่ละท่านต่างก็ถือเกณฑ์กันคนละอย่าง เช่น บางท่านก็นับคำผิดโดยถือคำตามหลักภาษาไทย หรือบางท่านก็นับเป็นเคาะหรือติดโดยถือว่าผิด 1 เคาะก็ถือเป็น 1 คำผิด นอกจากนี้ยังมีวิธีที่พิสดารออกไปอีกคือถ้านับที่ผิดครบ 4 เคาะก็ให้ถือเป็น 1 คำผิดพูดง่าย ๆ ก็คือให้เอาจำนวนเคาะที่ผิดทั้งหมดหารด้วย 4 นั่นเองดูแล้วจะเห็นว่ามันช่างมีหลายเกณฑ์จนตัดสินใจไม่ได้ว่าเกณฑ์อันไหนจึงจะเหมาะสม

แต่ปัญหาที่มักจะพบบ่อยในการคำนวณคำสุทฺธิ ซึ่งเป็นที่ถกเถียงกันมาตลอดก็คือ การถือคำตามหลักภาษาไทยเป็นคำพิมพ์ผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นาย ก. พิมพ์คำว่า	"ธุรกิจ"	เป็น	"ธุรกิจ"	ผิด 1 เคาะ
ก็ถือว่านาย ก. ผิด 1 คำคูณด้วย 10 เท่ากับ 10				
นาย ข. พิมพ์คำว่า	"ธุรกิจ"	เป็น	"ธุรกิจ"	ผิด 2 เคาะ
ก็ยังถือว่านาย ข. ผิด 1 คำคูณด้วย 10 เท่ากับ 10				

ทั้งนี้เพราะถือว่า "ธุรกิจ" เป็น 1 คำตามหลักการถือคำของภาษาไทย ซึ่งถ้าเราจะพิจารณาให้ลึกซึ้งจะเห็นว่า นาย ก. มีความแม่นยำมากกว่านาย ข. อยู่ 1 เคาะ เราก็ควรจะถือว่านาย ก. มีความแม่นยำหรือพิมพ์เก่งกว่านาย ข. เพราะเคาะเป็นผิคน้อยกว่า และถ้าพิจารณาลงไปให้ลึกซึ้งเข้าไปอีก นาย ข. ซึ่งควรจะผิด 2 คำ ก็จะต้องคูณด้วย 10 เท่ากับ 20 ในขณะที่นาย ก. ซึ่งผิด 1 คำคูณด้วย 10 เท่ากับ 10 เราจะเห็นด้วยว่านาย ข. จะถูกทำโทษมากกว่านาย ก. ถึง 10 แต่ที่เป็นอยู่นาย ข. ซึ่งผิดมากกว่ากลับถูกทำโทษเท่ากับคนที่ผิคน้อยแห่งกว่า

ยังมีอีกตัวอย่างหนึ่งที่จะให้พิจารณา โดยจะขอให้ช่วยกันวินิจฉัยดูว่าใครกันแน่ที่แม่นยำกว่ากัน

นส. แดง พิมพ์ได้ว่า	"ฉันไปโรงเรียง ด้วยรถเมย์ทุก ๆ เข้า"
นส. ดำ พิมพ์ได้ว่า	"ฉันไปโรงเรียง ด้วยรถเมย์ทุก ๆ เข้า"

ผลการคิดคำมักจะออกมาว่า นส. แดง ผิด 2 คำ คูณ 10 เท่ากับ 20 ส่วน นส. ดำ ก็ผิด 1 คำ คูณ 10 เท่ากับ 10 ดูเผิน ๆ ก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไร แต่ถ้าผ่านตัวอย่างแรกมาแล้ว เราจะเห็นว่าในตัวอย่างที่ 2 นี้ นส. แดง พิมพ์ผิด 2 เคาะ แต่ นส. ดำ มีที่ผิดถึง 3 เคาะ เพียงแต่ว่า นส.แดง ผิดอยู่คำละเคาะ ส่วน นส. ดำ ผิด 3 เคาะอยู่ในคำเดียวกัน ใครเอ่ย...ที่พิมพ์ได้แม่นยำกว่ากัน...???

ยิ่งเราไปเจอข้อความยาว ๆ เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือ พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ปัญหาการพิจารณาคำผิดก็จะต้องมากขึ้น นอกจากนี้ก็ยังมีปัญหาเรื่องการแบ่งคำอีก เพราะภาษาไทยเรามีทั้งคำมูล คำประสม คำสมาส คำสนธิ ซึ่งครูพิมพ์ผิดของเราก็ใช่ว่าจะเป็นผู้รอบรู้ภาษาไทยที่จะไปวิเคราะห์ได้ถูกต้องไปหมดว่าตรงไหนเป็น 1 คำ

ปัญหาก็มีใช้จะหมดเท่านี้ เพราะถ้าหากเราใช้วิธีถือคำตามหลักภาษาไทยในการพิมพ์ดีดแล้ว จะเกิดผลต่อการพัฒนาทักษะความแม่นยำของนักเรียนได้มาก เช่น นักเรียนจะละความพยายามของตนในการที่จะพิมพ์ให้ถูกต้องทุกเคาะ เพราะเมื่อเคาะตัวผิดลงไปคำใด ก็อาจทำให้เขาไม่ใส่ใจที่จะพยายามเคาะตัวต่อไปให้ถูกต้องในคำเดียวกันนั้น เพราะนักเรียนจะถือว่าในหนึ่งคำจะผิดก็เคาะกันนับแค่คำเดียว

แล้ววิธีใดที่จะมีความเป็นประโยชน์มากที่สุดในการคิดคำ สำหรับเรื่องนี้ คำตอบก็น่าจะเป็นวิธีการถือที่ผิดเป็นเคาะ ๆ หรือเป็นดีด ๆ เพราะแต่ละเคาะก็เป็นหน่วยย่อยที่สุดของเนื้อความ ยิ่งย่อยลงไปเท่าไรก็ยิ่งจะเกิดความละเอียดมากขึ้นเท่านั้น วิธีนี้จึงจะเป็นวิธีที่ให้ความเป็นประโยชน์ที่สุด เพราะไม่ว่าจะให้ครูคนไหนมาตรวจหรือมาคิดคำนวณก็ตาม ก็จะได้จำนวนคำเท่ากันทุกครั้ง เพราะการนับเป็นดีดเป็นการนับที่ง่ายที่ใคร ๆ ก็นับได้ถูกต้องไม่ประสบปัญหาในการนับแต่อย่างใด และยังสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ว่าใครเคาะเป็นอักษรพลาดมากก็ต้องผิดมาก ใครเคาะเป็นอักษรพลาดน้อยก็ควรจะผิดน้อย นอกจากนี้แล้วมันยังเป็นการป้องกันความอยู่ดีธรรมที่อาจเกิดขึ้นได้ เพราะเป็นวิธีที่ผู้ตรวจไม่สามารถใช้อัตนัยมาตัดสินงานของนักเรียนได้เลย ทุกอย่างต้องเป็นไปตามจำนวนเคาะหรือดีดที่มีอยู่ตายตัวในแบบพิมพ์หนึ่ง ๆ ไม่มีการจะยี้ดทดกันได้

สรุป...ความเป็นประโยชน์ในการวัดผลประเมินผลเป็นสิ่งที่ครูทุกคนปรารถนา หากเราทำให้วิชาพิมพ์ดีดมีการประเมินผลที่เป็นประโยชน์แล้ว การสอนพิมพ์ดีดก็จะมีมาตรฐานที่ตรวจสอบได้ การประกันคุณภาพในสายธุรกิจศึกษาก็ใกล้เข้ามาได้อีกหนึ่งก้าว...

